77ste Jaargang — Nr 16

Zaterdag, 18 April 1931.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel .....fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincienieuws .....fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten .....fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels .....fr. 3.50
Elke regel meer .....fr. 0.75
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLIE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar,
Vooraf betaalbaar.
30 centsmen het nummer,

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Wat men wil in Rusland

De kommunisten, die meester zijn in Rusland, hebben er het zoogenaamd « vijfjarig plan » opgevat, dat, als het zal volkomen uitgevoerd zijn, het aanschijn der gansche wereld veranderen moet, en het kommunism doen zegevieren. Al de beschaafde landen zouden dan uit hunne voegen worden gerukt : en in den ontzettenden warboel, die zou ontstaan moet overal,met een stouten staatsaanslag, het bewind met geweld in de handen der kommunisten overgaan !!! Het « vijfjarig plan » is dus noch min noch meer, een revolutionair oorlogsplan, om alle volkeren onder een eenige kommunistische dwingelandij te brengen, die te Moskow haren hoofdzetel hebben zou.

Wie zulks voor de eerste maal vernemt, denkt dat hij met een akelige droomerij van eenige gekken te doen heeft. Zóó is het inderdaad ; maar men moet weten dat die gekken uiterst gevaarlijk zijn, en thans in Rusland een bevolking van 130 tot 150 miljoen zielen doen schrikken en beven. Zij houden, bovendien overal, ook in België, eenige handlangers en ruziestokers in hunne soldij die van Moskow hun kommando krijgen, en bij een revolutie alles te winnen en niets te verliezen hebben. Op voorhand zijn zij vast besloten alles te ontredderen wat ons nationaal leven aan den gang houdt ; en op den dag, die door de Russische kommunisten zal aangeduid worden, zijn zij gereed om samen met kerels, die in de andere landen dezelfde rol spelen, zoowel in Europa als in Amerika, een revolutionairen aanslag te wagen. Het is juist om er te kunnen in lukken,dat zij het vijfjarig plan hebben uitgedacht, welk niets anders is dan de voorbereiding tot een algemeene wereldrevolutie.

Waarin bestaat dit vijfjarig plan ?

Het bestaat in het stelselmatig vernietigen en doodnijpen van handel, nijverheid en landbouw buiten Rusland, zoodanig dat alle bedrijvigheid er stil valt, en dat degenen, die van hunnen arbeid leven moeten geen werk meer vinden. Waar er niet gearbeid wordt, moet weldra een bittere ellende binnendringen ; en als de volksmassa honger lijdt en tot de uiterste ontberingen gedoemd is, wordt zij rijp voor de revolutie. Het zal dan de taak zijn van de opruiers, die daarvoor door de kommunisten betaald worden, olie op het vuur te gieten, woelingen te stoken, oproer te verwekken, en een hongerrevolutie overal te doen uitbreken.. Meteen zouden de kommunistische partijen overal het bewind bemachtigen, en met het einde van het gevloekte « kapitalism » begint dan bij alle volkeren het Russisch rgeeringsstelsel, dat zonder privaten eigendom, zonder familiebanden,zonder God, zonder zedelijke geboden en zonder godsdienst, het menschdom in een nieuwe beschaving (?) zal binnenleiden.

Het spreekt van zelf dat de roode kerels goochelen met hunne eigene hersenschimmen, welke zij voor de werkelijkheid nemen. Maar nog eens gezegd, gevaarlijke zotten, die in vrijheid rondloopen, kunnen veel kwaad teweeg brengen !

* * *

Ziehier hoe zij de zaken aan boord leggen om, in een termijn van vijf jaar, de bedrijvigheid der andere landen zoo diep te kunnen ontredderen dat de revolutie, samen met een sociale ontwrichting van al wat bestaat, eruit zouden moeten voortspruiten. De slavenarbeid en het uithongeren van hun eigen volk spelen er de hoofdrol.

Wij zegden hooger dat de kommunisten meester zijn in Rusland; hun meesterschap gaat zoo verre dat zij allen eigendom hebben aangeslagen, en de gansche bevolking van 150 miljoen menschen tot den dwangarbeid veroordeelen ten profijte van den Staat. Van den acht-urendag is er geen spraak ; en alle werkstaking, onder welk voorwendsel ook, wordt streng verboden en gestraft. Men weet dat een menschenleven van geen tel is in Rusland. Het is overigens volstrekt onmogelijk tegen te stribbelen ; want een reusachtig rood leger, dat ten dienste is van den rooden Staat, en met allerlei gunsten overladen wordt, is met het handhaven der algemeene slavernij belast.

In ruiling van dien arbeid, wordt aan elkeen een kaart verschaft, waarmede hij, in de staatsmagazijnen, het allernoodigste verkrijgen kan om niet te vergaan van honger en ontbering.Hetgeen de arbeid echter opbrengt, wordt door den Staat achtergehouden ; en vermits deze allen eigendom verbeurd verklaard heeft, en tevens aan de miljoenen arbeiders, die hij aan het werk zet, amper genoeg geeft om van honger niet te sterven, strijkt hij zelf reusachtige winsten op. De inkomprijs van al zijne koopwaren kost hem weinig of niets ; en in het buitenland, waar hij ze zou uitvoeren, kan hij een vreeselijke konkurrencie aandoen aan landbouw, handel en nijverheid, die daar te huis zijn.

In België hebben de Russische kommunisten, die hun eigen volk uithongeren, op die manier onzen landbouw willen doodwurgen,met ontzaglijke hoeveelheden graan hier zoo laag te verkoopen, dat onze eigene boeren er niet tegen op kunnen ; daar ligt een der oorzaken van de landbouwkrisis. Zulke oneerlijke praktijken heeft men de « Russische dumpings » geheeten ! Edoch 't het zijn geen ware dumpings, vermits deze bestaan in het stellen van den verkoopprijs beneden den inkomprijs. De Russische prijzen, hoe laag zij ook wezen, geven nog winst aan de kommunistische uitbuiters van het volk, dat zij tot de slavernij hebben gedoemd.

Met andere produkten gaat het eveneens. Naar Engeland en naar Amerika voeren zij alzoo reusachtige ladingen hout weg, die zij schier voor niets in de eindelooze wouden, die door hen aangeslagen werden, door ongelukkige gevangenen en gedwongen arbeiders doen kappen, en dan voor een spotprijs verkoopen. Hun doeiwit is de houtnijverheid in die landen te vernietigen, en het volk dat zonder werk valt, tot wanorde en oproer aan te stuwen.

* * *

Wat doen zij verder met het geld, dat die verkoop opbrengst ?

Het antwoord is eenvoudig : zij gebruiken het om de beste en de nieuwste machienen te koopen voor al de takken der nijverheid. En daarmede richten zij in Rusland groote fabrieken in, waar zij, wederom door dwang, de menschen, schier zonder eenig loon, doen werken. Nog eens blijven hunne onkosten zeer laag ; dank zij de schandalige uitbuiting van het werkvolk, en den onnoembaren diefstal, waarmede zij allen eigendom, zonder de minste vergoeding hebben aangeslagen. En met de nieuwe produkten die daar worden vervaardigd, schikken zij hetzelfde spel te herbeginnen, en alles uit te voeren naar het buitenland, waar zij de soortgelijke nijverheden door hunne konkurrentie hopen te niet te doen.

Staline en zijne handlangers hebben vijf jaar gevraagd om Rusland op zulken ekonomischen oorlogsvoet te brengen. Dan moet het een strijd om leven of dood worden tusschen het kommunistisch Rusland en de andere landen der wereld.

Wij willen schier niet uitweiden over de afgrijselijke barbaarschheden, die tegen het erbarmelijk Russisch volk gepleegd worden. Onder de heerschappij der Tzaren, moest het zuchten en kermen onder een hard en onmeedoogend bestuur ; doch de kommunistische dwingelanden hebben het zware juk zoo verergerd en zoo verpletterend gemaakt dat het vorig bestuur nu als een zachte en vaderlijke leiding wordt aanzien. Dan stierf men ten minste van honger niet, terwijl er nu reeds milioenen en miljoenen omgekomen zijn in de akeligste ontberingen.

* * *

Wij denken niet dat het « vijfjarig » plan ooit zal lukken ; en de reden is, dat het Russisch volk zelf zulke barbaarsche uitbuiting niet lang zal kunnen uitstaan. Vandervelde zelf bekende dat onze Belgische werklieden het geen veertien dagen zouden kunnen of willen verdragen. Zij zijn bovendien op technisch gebied, niet goed genoeg ingeleid om, zelfs met de beste machienen, ons werkvolk te kunnen verdringen : dwangarbeid is niet bij machte een degelijke beroepskennis te vervangen. Het spreekt overigens van zelf dat de ongelukkige slaven, die soms verre van vrouw en kinderen, aan het werk gezet worden, geen lust vinden in dien dwang en de opgelegde taak zonder den minsten ijver vervullen ! Een mensch is geen machien, die men naar willekeur kan doen draaien.

Er is ten andere nog een andere, gewichtige kwestie : zullen de landen, tegen dewelke de Russische kommunisten een ongenadigen en revolutionairen oorlog op ekonomisch gebied op touw zetten, zich niet verweren tegen zulken weerzinwekkenden aanval . Zullen zij zich gedweee laten de keel omwringen ? Het schijnt wel van NEEN, ondanks al het geschreeuw der socialisten, die altijd schatten van goedertierenheid over hebben voor hunne kommunistische broeders. In België, in Frankrijk, in Duitschland en elders heeft men reeds ernstige maatregelen van zelfverdediging getroffen. In Amerika werd onlangs de Russisch invoer van hout vlakaf verboden. Het is klaar dat alle landen, die door het Russisch kommunism bedreigd worden malkaar zouden moeten verstaan, om het gevaar af te wenden, en gezamenlijk hunne grenzen te sluiten ; hunne plicht is hun eigen volk tegen zulke barbaarschheid te vrijwaren.

Het aantal Kamerleden

Het eene dagblad na het andere onderhoudt zijne lezers over de kwestie der vermeerdering van het aantal Kamerleden, in gevolge den aangroei der bevolking, zooals die zal aangewezen worden door den uitslag der volksoptelling van 1930.

Onze Kamer is nu samengesteld op den voet der volkstelling van 1920, dewelke eene bevolking aangaf van 7.465.782 inwoners. Daar de kieswet het aantal leden der Kamer bepaalt op 1 per 40.000 inwoners zoo is, na 1920, het aantal leden der Kamer geklommen tot 187.

De onofficieele optelling van 1925 toonde een inwonersaantal van 7.811.876 aan en de verhouding volgend moeten we nu de 8 millioen overschreden hebben, zoodat wij 't gebruik blijven volgen, eene Kamer van minstens 200 leden zouden krijgen.

Men is al aan 't cijferen geweest welke partijen het meest zouden profiteeren bij de vermeerdering van het getal vertegenwoordigers in het parlement en er werden reeds boonen te weeken gelegd voor de nieuwe Kamerzetels.

* * *

Nu denken echter velen, en wij zijn ook die meening toegedaan, dat het aantal Kamerleden meer dan voldoende is en dat het zelfs geen kwaad zou kunnen doen, als men het getal honorabelen integendeel verminderde.

Het parlementarisme staat niet in zulk een geur van heiligheid, om de menschen te doen snakken naar eene vermeerdering van gekozenen, waarvan velen heel sterk zijn in lawijd maken doch absoluut niet sterk in het maken van goede wetten.

Maar alvorens in te gaan op een besluit nopens het getal Kamerleden en op den wensch dit getal niet meer uit te breiden, moet toch de aandacht getrokken worden op eenen staat van zaken, die zijn gewicht heeft.

Naar wij uit Brussel vernemen zou de volksoptelling van 1930 bewezen hebben, dat de verhouding tusschen Vlamingen en Walen zich in de laatste tien jaren aanmerkelijk heeft gewijzigd, in het voordeel van het Vlaamsche land.

Met andere woorden : waar in 1920 de verhouding was ongeveer 52 t.h. Vlamingen en 48 t.h. Walen, zouden er nu wegens de schrikbarende daling van het geboortcijfer in Wallonie, waarop Pater Lemaire herhaaldelijk in zijne brochuren de aandacht riep, 55 t.h. Vlamingen en 45 t. h. Walen zijn.

* * *

Men begrijpt nu de strekking van sommigen die het aantal volksvertegenwoordigers ongewijzigd op 187 willen houden, ondanks de vermeerdering der bevolking, die hoofdzakelijk het Vlaamsche land ten goede komt.

Want zoo zou men komen tot dit paradoxale gevolg dat er voortaan in de Kamer één vertegenwoordiger zou zijn voor elke 40.000 Walen en één voor elke 60.000 Vlamingen.

Wij zijn tegen de vermeerdering van het getal Kamerleden, maar we zijn nog meer voor de gelijke verdeeling van het getal Kamerzetels in verhouding der bevolking.

En aangezien wij het allerminst houden van ruzie maken meenen wij dat de zaak best op te lossen is op de volgende manier : in stee van 1 volksvertegenwoordiger per 40.000 zielen, zooals nu, 1 per 50.000 voortaan.

Zoo zouden we op eene bevolking van 8 millioen inwoners, krijgen 160 volksvertegenwoordigers.

Met dit stelsel wordt een dubbel doel bereikt : de gelijkheid blijft ongeschonden en het aantal vertegenwoordigers vermindert, wat door niemand als een ramp zou beschouwd worden en, aan den prijs van den dag, eene schoone uitsparing voor de schatkist zou wezen.

Wie helpt er mee dezen wagen aan 't rollen te brengen ?

De Verlengenis van de SCHOOLPLICHT
TOT 16 JAAR VOOR DE MEISJES

In de Kamerzitting van 22 Februari werd een wetsvoorstel neergelegd aan den duur van de leerplicht voor de meisjes verlengt tot den ouderdom van 16 jaar, mits verkorting tot 15 jaar voor de meisjes, die de vierde graad hebben voltooid en tij het einde van hun 15de jaar het voorschreven examen hebben afgelegd tot het behouden van het bekwaamheidsexamen voor huishoudkunde.

Het doel van dit wetsvoorstel is het jonge meisje een genoegzame voorbereiding te geven tot de taak welke het als vrouw zal te vervullen hebben. Is het, trouwens niet treurig te moeten vaststellen, dat tal onzer werkmeisjes die in het huwelijk treden, volstrekt niet geschikt zijn voor de taak eener ware huisvrouw.

Zij zijn niet vertrouwd met de noodige kennissen om alles zuinig en geriefijk aan te leggen, om spaarzaam met de inkomsten om te gaan. Zij kregen daartoe niet de noodige voorbereiding.

* * *

Toch mag niet gezegd worden dat van hoogerhand niets gedaan werd om dezen toestand te verhelpen. Talrijke gemeenten en vooral, vele onzer katholieke onderwijsinrichtingen deden sedertlang reeds het noodzakelijke om de huishoudelijke opleiding onzer meisjs te bevorderen.

Er zijn in ons land reeds talrijke huishoudscholen of klassen welke voor soortgelijke in 't buitenland bestaande inrichtingen niet dienen onder te doen. Maar de scholen kennen geen voldoende bijval, omdat de ouders zich te zeer aangetrokken voelen door de geldelijke voordeelen van het werkhuis.

Zich steunende op dezen toestand voorziet het wetsontwerp voor dit aanvullend onderwijs dezelfde wettelijke verplichting als voor het lager onderwijs.

* * *

Het verplichtend schoolgaan neemt een aanvang na het zomerverlof van het jaar waarin het kind zijn zesde jaar heeft bereikt.

Nu wordt er voorgesteld dat dit tijdvak zal eindigen na acht volledige schooljaren voor de jongens en tien jaren voor de meisjes, die na het einde van haar 15de jaar den vierden graad volledig hebben voltooid.

De leerplicht, toepasselijk op de huishoudschool zal slechts de helft van den tijd omvatten die besteed wordt aan de lagere studien ; er zullen tien uren per week in de school doorgebracht worden en deze zouden mogen verdeeld worden over verscheidene dagen of halve dagen.

Hieruit volgt, dat de kinderen over vrije uren zullen beschikken, welke hun in de gelegenheid zullen stellen de moeder op practische wijze in het huishoudelijke werk te helpen. Wat ze op school geleerd hebben zullen zij dus onmiddellijk in de practijk kunnen omzetten. Het zal eene oefening zijn welke niet anders kan dan de beste vruchten afwerpen.

Het zal natuurlijk niet mogelijk zijn de verplichting toe te passen in alle gemeenten van het land. Immers, er zijn tal kleine dorpen welke slechts een geringe bevolking hebben en waar als dusdanig de schoolbevolking ook betrekkelijk klein is. In dat geval kan de leerplicht geschorst worden. De Koning is nochtans gemachtigd de verplichting voor twee of meer gemeenten samen op te leggen.

* * *

Door dit wetsvoorstel wordt het bestaande schoolregiem in geene deelen gewijzigd. De vier graden blijven bestaan met hun eigen programma, er wordt slechts een nieuwe afdeeling bijgevoegd.

De sancties voorzien door de wet op het lager onderwijs zijn toepasselijk op de nieuwe regeling.

Het wetsvoorstel heeft een dubbel doel ; het jonge meisje helpen in hare opleiding tot de taak van huismoeder : het de fabriek en het werkhuis ontzeggen, zoolang deze opleiding niet voltooid is.

Het is te hopen dat het wetsvoorstel, ondorteekend door de vertegenwoordigers van de drie groote staatspartijen door Kamer en Senaat met algemeene stemmen aangenomen worde.

Hoogere geldelijke inkomsten voor de arbeidersgezinnen, dank zij den arbeid der jonge meisjes, beteekent daarom niet, dat de welstand er door vermeerdert. Een goed beheer van het huishouden en een verstandig gebruik der inkomsten, zal heel wat meer voordeel opleveren.

Het doel van dit wetsvoorstel is tenslotte, niets anders dan 't bezorgen aan de arbeidersgezinnen eener voolbare verbetering in opzicht van voeding, gezondheid, comfort, enz.

Niemand voorzeker, twijfelt er aan dat 't verplichtend huishoudelijk onderwijs een schakel te meer zal zijn in onze Belgische maatschappelijke wetgeving.

BUITENLAND

CALIFORNIE.

Drie en twintig schoolkinderen door een sneeuwstorm verrast. — REEDS ZEVEN DOODEN. — De onderzoeksrechter van Tamar, Californie, heeft de aanhouding bevolen van Miss Moxer, bestuurster van het College van Plisant, en de verantwoordelijk beschouwd wordt voor eene vreeselijke tragedie in het gebergte en waarover al de Amerikaansche dagbladen breedvoerig uitweiden.

Drie en twintig kinderen zijn er het slachtoffer van geworden. Deze kinderen, van 8 tot 14 jaar oud, moesten het kollege verlaten, gelegen in het gebergte, nabij Tamar.

Een autovoerder uit de streek, Miller genaamd kwam Donderdag laatst met zijn autobus de kinderen afhalen om ze bij hunne ouders terug te brengen, ter gelegenheid van het Paaschverlof.

Het was zeer slecht weder : het sneeuwde en een hevige wind loeide over het gebergte. De autovoerder verklaarde dat hij hoegenaamd niet zeker was over het goed verloop der reis en dat het beter was het vertrek uit te stellen. Doch de bestuurster wilde er niet van hooren de kinderen nog langer daar te laten, daar zij zelf haast had om met verlof te gaan.

De autovoerder moest dan wel rijden en vertrok met 22 kinderen en zijn eigen dochtertje van 13 jaar oud. Nauwelijks was hij acht mijlen ver gereden of hij moest stoppen ; hij had braak aan den autobus. Daar hij niet voor- of achteruit kon, en het ijselijk koud was, kroop hij ook bij de kinderen in den autobus. Doch plots werd het weder dreigend zoodat Miller besloot hulp te gaan vragen in het naburige dorp. Alvorens zijn dochtertje en de andere kinderen te verlaten, gaf hij hun den raad hunne boeken te verbranden om zich te kunnen verwarmen. Zij deden zulks doch staken ook de banken van den autobus in brand.Intusschentijd was de sneeuw overvloedig neergevallen. Er ontstond een echte sneeuwstorm. Een kleine sneeuwlawine kwam neer op het voertuig zoodat de kinderen beefden van schrik.

Helaas, de voerder geraakte niet tot in het dorp. Onder weg werd hij door de koude getroffen, verblind door den sneeuw, tot Miller eindelijk neerzeeg en onder den sneeuw bedolven werd. De autobus ook verdween stilaan onder den sneeuw die overvloedig bleef vallen.Alleen nog het dak van den autobus stak nog boven den sneeuw uit, toen hij 's anderdaags ontdekt werd door een herder. Vijf kinderen waren bezweken. De overigen lagen door elkaar om aan de ijselijke koude te ontsnappen. De bergbewoners werden door den herder verwittigd en vonden nog 17 kinderen levend terug, doch allen ademden slechts nog heel zwakjes. Het was slechts drie dagen later dat zij tot het bewustzijn teruggebracht werden en dat zij per vliegtuig naar het gasthuis van Tamar werden overgevoerd. Velen van hen zijn de armen en beenen vervrozen : men heeft de lichaamsdeelen moeten afzetten. Twee dezer ongelukkige kinderen zijn reeds bezweken.

AMERIKA.

Goedkoop schouwburgbezoek. — VOOR EEN EI. — Te Mattoon (Illinois) had een schouwburgbestuurder bekend gemaakt, dat eenieder, die tijdens de Paaschdagen aan de kassa bij het nemen van een plaats een ei voor de armen afleverde, voor de volgende voorstelling vrij entrée zou hebben. Er ontstond een geweldige toeloop.

Ongeveer 2000 menschen verschenen voor de kassa, allen voorzien van een ei, doch daar het theater maar 1100 menschen kon bevatten, moest de bestuurder velen teleurstellen. Dezen namen daar echter geen genoegen mede en gaven hieraan uiting door de façade van den schouwburg met de eieren te bekogelen.

Eerst toen de bestuurder mededeelde dat er een tweede voorstelling zou komen, waarop eenieder, die toegang wenschte, al of niet in het bezit van een ei, zou worden toegelaten, kwamen de gemoederen tot rust.

DUITSCHLAND.

Het monster van Dusseldorf voor het Gerecht. — NEGEN MOORDEN, ZEVEN MOORDPOGINGEN, EEN DERTIGTAL BRANDSTICHTINGEN. — Het monster van Dusseldorf, de massa-moordnaar Pieter Kuerten, is Maandag voor zijne rechters verschenen. Men kan begrijpen dat dit proces heel wat opschudding gaat verwekken, niet alleen in Duitschland, maar ook verre daarbuiten, daar zijne zoo gruwelijke als geheimzinnige misdaden overal ijzing en ontzetting hebben veroorzaakt.

Kuerten heeft te verantwoorden voor negen moorden, zeven moordpogingen en een dertigtal brandstichtingen. Over al deze misdaden heeft hij bekentenissen afgelegd, en zulks met het weerzinwekkendst cynism. Volgens zijne beweringen zou hij zijn leven hebben doorgebracht met te moorden en te branden.

Het was in Augustus 1929 dat Dusseldorf in beroering werd gebracht door de ontdekking van de gruwelijke misdaden, welke weldra een vreeselijke paniek zaaiden. Den 11 Augustus werd de 18 jarige meid Marie Hats te Dusseldorf vermoord gevonden ; het lijk was zoo afgrijselijk verminkt, dat de wetsdoktoors zelf er door onthutst waren en schier niet konden gelooven dat deze misdaad door een menschelijk wezen zou bedreven zijn. Den 21 Augustus, in het tijdverloop van een uur, werden drie moordpogingen gepleegd. Den 24 Augustus vielen er twee kinderen, twee meisjes, 8 en 9 jaar oud, onder de slagen van den moordenaar ; een man en eene vrouw werden met dolksteken doorkerfd. De vrouw, die hare wonden overleefde, had achttien dolksteken gekregen.

Den 20 September, rond 6 ure 's avonds, verliet Ida Reuter hare woning. Oberasselstraat ; te 7 uur werd haar verminkt lijk gevonden op den oever van den Rijn, nabij de groote brug. Veertien dagen later werd Elisabeth Doerer bij middel van hamerslagen vermoord. Den 7 October vond men in een bosch het verminkt lijk van een 15 jarig meisje. Het was doorkerfd met een twintigtal dolksteken. Andere misdaden nog, de eene al gruwelijker dan de andere, werden ontdokt.

Al de spoarbrigaden der Duitsche politie waren te been. Langen tijd werd in het duister getast ; men had geen spoor van den dader ; men had geenerlei aanduidingen, dan deze van de ontsnapte slachtoffers. Het waren zeer vage inlichtingen en persoonsbeschrijvingen, welke menigmaal op verkeerde sporen hadden gebeid. Ten slotte wist men toch de zaak bij het goede eind te grijpen, en zoo werd Pieter Kuerten aangehouden. Hij legde onmiddellijk bekentenissen af.

Kuerten, 43 jaar oud, gehuwd, woonde met zijne vrouw in eene volkswijk van Dusseldorf. Hij was er gunstig gekend en nooit had men aan hem iets ongewoons bemerkt. Kuerten is de zoon van een alkoholieker ; hij is reeds wegens moord tot tien jaar dwangarbeid veroordeeld geweest en heeft deze straf uitgeboet.

Men heeft eerst gedacht dat hij onverantwoordelijk was. Doch, de wetsdoktoors bevesigden dat hij verantwoordelijk is.

Hoe het monster het aan boord legde om zijne misdaden te plegen en onopgemerkt te blijven, hoe hij zelfs zijne misdaden aan zijne vrouw wist te verbergen, zal wellicht door de debatten bewezen worden. Doch, meest al de misdaden van dit gruweijk geding zulen met gesloten deuren behandeld worden, zoo afschuwelijk zijn de omstandigheden in dewelke de moorden bedreven werden.

Op het schavot. — Kuerten zou verklaard hebben dat hij op het schavot wil sterven. Zijn eerste verdediger heeft aan zijn mandaat verzaakt wegens eene zenuwkrisis.

Het proces tegen den moordenaar van Dusseldorf werd deze week voortgezet. Elken dag verdrong zich eene ontelbare menigte voor het gerechtsgebouw, waar eene sterke ordedienst door de politie is ingericht. Het meerendeel der zittingen hadden plaats met gesloten deuren, wegens de walgelijke feiten die behandeld moesten worden. Het Proces zal waarschijnlijk veertien dagen duren.

— **Heftig incident tijdens een rechtszitting.** — In een rechtszitting te Breslau tegen 62 van bedrog verdachte personen, voerde de officier van justitie het woord. Op het oogenblik waarop hij tegen een der betichten, zekeren Peter Dziubek, die reeds herhaaldelijk in conflict met het gerecht is geweest, vier gevangenisstraf eischte, sprong deze uit de bank der betichten, liep dwars door de zaal en ging den rechter te lijf.

Deze trok zijn revolver, een aantal agenten kwamen toegesneld en met vereende krachten gelukten zij er in Dziubek te overweldigen en te boeien.

Intusschen hadden ook de overige betichten, liep dwars door de zaal en ginig de rechtbank aangenomen. Een groot aantal agenten, die spoedig verschenen, gelukten er in de orde te herstellen.

— **Artillerie officier inbreker.** — HIJ WORDT NEERGESCHOTEN. — Woensdag nacht hoorde en 70-jarige eigenaar van een buitengoed plotsling eenig geluid, dat van achter de deur van de slaapkamer scheen te komen. Hij begaf zich naar het vertrek naast zijne slaapkamer en stond plotseling voor een gemaskerde inbreker, die zich op hem wierp.

Ondanks zijn hoogen ouderdom, gelukte hij er in, na een worsteling, die heel wat duurde, den revolver te bereiken, die op een stoel in zijn slaapkamer lag. Hij loste twee schoten, waarloor de indringer op slag gedood werd.

Toen de gendarmerie toekwam, bleek uit de papieren, dat de inbreker de zoon van een in de omgeving wonend grondbezitter was en als officier dienst deed bij een artillerie-regiment.

Men vermoedt, dat de jonge man, schulden had en toen tot dit middel zijn toevlucht had genomen, om aan geld te komen.

Waarschijnlijk zal de oude heer niet vervolgd worden, aangezien uit alles blijkt, dat hij uit noodweer gehandeld heeft.

SPANJE.

Koning Alfonso doet afstand van den troon.—DE REPUBLIEK UITGEROEPEN. — In Spanje werd Zondag overgegaan tot de verkiezingen voor de gemeenteraden. Van deze verkiezingen werd gezegd, dat men ze kon beschouwen als een algemeene herhaling voor de wetgevende verkiezingen, die binnen korte moeten plaats hebben.

De jarenlange diktatuur van wijlen generaal Primo de Rivera had tot gevolg, dat er heel dien tijd van geen partijleven sprake was geweest, zoodat men zich ten slotte geen rekenschap meer kon geven van de werkelijke politieke verhoudingen.

Zooals het in dergelijke omstandigheden altijd gaat, verwekte de politieke onzekerheid van zelf zenuwachtigheid. De regeering beloofde de verkiezingen zoo spoedig mogelijk in te richten, kreeg dan schrik en poogde de raadpleging van de kiezers te verdagen, doch moest ten slotte, onder den druk van de openbare meening, tot haar eerste besluit terugkeeren.

Dezelfde aarzeling kon men nagaan ten opzichte van de censuur op de dagbladen. Deze censuur werd beurtelings opgeheven en weer toegepast.

Ten slotte ontstond er groot wantrouwen en met of zonder censuur vond de meening ingang, dat er geknoeid werd.

In die voorwaarden mocht de regeering zich aan weinig goeds vanwege de « algemeene herhaling » verwachten.

Ook is de uitslag dezer kiezingen eene groote zegepraal geweest voor de republikeinen. In 44 hoofdplaatsen van provincien op de 47 die er zijn, behaalden zij de overwinning.

De republikeinsche partij te Barcelona, met kolonel Macia als leider, heeft den schoonsten uitslag gehoekt met 40.000 stemmen ; de regionalisten met M.Cambi als leider, bekwamen 28.000 stemmen ; de radikalen, 22.000 en de republikeinsche Kataloniers bekwamen 17.000 stemmen. Alleen de regionalisten zijn te rekenen bij de monarchisten.

In gansch het land vierden de republikeinen hunne zegepraal, en overal hadden er betoogingen plaats tegen het koningdom. Vooral te Madrid heerschte groote opwinding. Daar het gerucht was verspreid dat de Koning vertrokken was — gerucht dat uit de lucht gegrepen was — trokken verscheidene groepen jongelingen door de straten der stad, al huilend : « De Koning is vertrokken. Leve de Republiek. » Zekere groep wist een revolutionaire vlag met roode, gele en violetkleuren te bemachtigen en rukte door de straten onder het zingen van de « Marseillaise ». De betoogers, ten getalle van meer dan 2000 kwamen dan samen voor de gebouwen der republikeinsche bladen, waar zij strijdliederen zongen. Nergens was er politie te zien wat zeer zonderling voorkwam naar [illegible] ders bij de minste betooging uit [illegible] ken en kanten politieagenten opdagen [illegible] de menigte uiteen te drijven. Van politie macht was er geen spraak ; alleen [illegible] men hier en daar eenige agenten [illegible] de menigte die van dezelfde meening schenen te zijn als de betoogers. Doch ten slot-